

Arrest

nr. 326 613 van 13 mei 2025
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. ELMOUDEN
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister van Asiel en Migratie van 2 augustus 2023 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) van 2 augustus 2023.

Gezien titel I*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. ALLYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat I. ELMOUDEN en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij is op 15 december 2019 aangekomen in België, in het bezit van een visum voor lang verblijf afgeleverd in het kader van zijn studies. Hij werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur in 2020 en 2021 werd verlengd.

1.2. De verzoekende partij wenst zich te heroriënteren in zijn studies en dient op 26 oktober 2022 een aanvraag in tot hernieuwing van haar verblijfsmachtiging als student.

1.3. Op 2 augustus 2023 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans de Minister voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student

Wettelijke basis :

Art. 61/1/4, § 2 van de wet van 15.12.1980: De Minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2, weigeren in de volgende gevallen:

6° de student verlengt zijn studies op overdreven wijze

Hierbij wordt meer bepaald verwezen naar artikel 104, § 1 van het KB van 08.10.1981:

De Minister of zijn gemachtigde kan op grond van artikel 61/1/4, § 2, eerste lid, 6° van de wet een einde stellen aan de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student of een aanvraag tot vernieuwing van dergelijke machtiging, ingediend overeenkomstig artikel 61/1/2 van de wet, weigeren indien de student, rekening houdend met de resultaten, zijn studies op overdreven wijze verlengt, met name wanneer 1° hem een machtiging tot verblijf werd toegekend om een graduaats- of bacheloropleiding te volgen en hij na de eerste twee jaren van zijn studie niet minstens 45 credits behaalde;

Overwegende dat betrokkene op 15.12.2019 in België aankwam in het bezit van een geldig nationaal paspoort met een visum type D afgeleverd in het kader van zijn studies, namelijk een voorbereidend jaar talen aan het UCT (07.01.2020 - 24.08.2020);

Overwegende dat aan de verlenging van het verblijf als student voorwaarden verbonden zijn en dat één van deze voorwaarden is voldoende studievoortgang in de studies aantonen;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2020-2021 en het academiejaar 2021-2022 was ingeschreven voor een graduaat in programmeren, aan de Thomas More Hogeschool, en na twee opéénvolgende academiejaren 42 credits behaalde, terwijl dit volgens de wet minstens 45 studiepunten moeten zijn; dat betrokkene voor het academiejaar 2022-2023 van studierichting veranderde en zich inschreef voor de opleiding Graduaat in Systeem en Netwerkbeheer (Lier) eveneens aan de Thomas More Hogeschool

Overwegende dat betrokkene niet reageert op een brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.04.2023 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

We besluiten hieruit dat de student, rekening houdend met de resultaten van de vorige jaren zijn studies op overdreven wijze aan het verlengen is.

Ik zou u willen vragen in voorkomend geval over te gaan tot de afvoering van de persoon uit de registers wegens verlies van verblijfsrecht overeenkomstig artikel 12, 5° van het koninklijk besluit van 16 juli 1992 op datum van deze beslissing.”

1.4. Op 2 augustus 2024 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

*Overwegende dat de genaamde L., El H. (...)
geboren te T., op 16.04.1998,
van Marokko nationaliteit,
verblijvende te (...)*

gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren ;

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 13° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Artikel 7 : « Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen : (...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf».

Op datum van 02.08.2023 wordt in toepassing van artikel 61/1/3 van de wet van 15.12.1980 besloten om de aanvraag om machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student te weigeren.

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de wet van 15/12/1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam op 15.12.2019 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard.

Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art 8 EVRM.

Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.04.2023 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan onderhavig bevel om het grondgebied te verlaten.

In uitvoering van artikel 104/1 of 104/3, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna de wet van 29 juli 1991), van artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij tevens de schending aanhaalt van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Na een theoretische uiteenzetting over de formele motiveringsplicht, het hoorrecht als algemeen beginsel van het Unierecht, en de door de verzoekende partij aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur betoogt de verzoekende partij als volgt:

“De beslissing tot weigering van de hernieuwingsaanvraag stelt “Overwegende dat betrokkene niet reageert op een brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.04.2023 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing”.

Het bevel om het grond gebied te verlaten stelt "Er werden geen relevante elementen aangevoerd die het nemen van de beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden naar aanleiding van de brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.04.2023 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met oog op het nemen van deze beslissing."
Er lijkt ogenschijnlijk sprake te zijn van een tegenstrijdige motivatie tussen beide beslissingen.

De eerste beslissing stelt kortweg dat verzoeker niet gereageerd zou hebben op de brief van verzoekende partij, quod non.

Zo is het dat de brief die verwerende partij de gemeente Antwerpen op 06.04.2023 op de hoogte heeft gebracht van het feit dat verzoeker op de brief binnen de vijftien dagen van ontvangst moest reageren. De gemeente Antwerpen heeft deze brief op 12.04.2023 aan verzoeker overgemaakt, met de instructie de documenten te uploaden via het elektronisch platform en dit vóór 27.04.2023.

Verzoeker heeft op 26.04.2023 het nodige gedaan en de documenten via het elektronisch platform geüpload. Nochtans staat in het administratief dossier dat verzoeker niets zou hebben overgemaakt, quod non.

Verzoeker heeft dus wel degelijk relevante gegevens aangevoerd die de beslissing zouden kunnen hebben beïnvloeden conform de instructie die hem gegeven werd.

Dat de gemeente Antwerpen, die als tussenluik fungeert, de geüpload documenten niet aan verwerende partij heeft overgemaakt, kan niet worden tegengeworpen aan verzoeker, noch kan worden gesteld dat hij daar enige verantwoordelijkheid in heeft. Zo heeft hij immers de instructies van een overheidsinstantie opgevolgd, nl. vóór 27.04.2023 de relevante elementen via het elektronisch platform mee te delen en heeft hij erop kunnen vertrouwen dat deze mee in beoordeling en in het administratief dossier zouden zitten ten tijde van het nemen van de beslissing.

Omdat de documenten op tijd werden geüpload, hadden deze sowieso in het administratief dossier moeten zitten, quod non.

De zorgvuldigheidsplicht, het vertrouwensbeginsel en rechtszekerheidsbeginsel is geschonden.

De tweede beslissing daarentegen lijkt te stellen dat er elementen aangevoerd werden door verzoeker naar aanleiding van de brief van verwerende partij, maar dat deze niet relevant worden geacht.

Indien de elementen niet relevant worden geacht, komt het aan verwerende partij toe om hierover omstandiger te motiveren. Het BGV steunt immers op artikel 7, 1e lid, 13° van de Vreemdelingenwet, die de zinsnede bevat "... kan de minister of zijn gemachtigde..."

De bepaling kan betekenen dat er inzake een discretionaire bevoegdheid geldt en geen gebonden bevoegdheid.

In dat geval komt het verwerende partij toe veel omstandiger te motiveren waarom de aangehaalde elementen niet relevant worden geacht. Verzoeker heeft er het raden naar waarom de aangehaalde elementen de beslissing niet zouden kunnen hebben beïnvloeden.

Een loutere stelling dat de aangehaalde elementen niet (zouden) volstaan, zonder hier in concreto over te motiveren én gelet op de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij inzake, schendt de motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

De vernietiging dringt zich op."

2.2. De wet van 29 juli 1991 voorziet dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te

onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475; RvS 12 april 2016, nr. 234.348; RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Een schending van het redelijkheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de overheid bij het nemen van de beslissing onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij haar discretionaire bevoegdheid of beleidsvrijheid onjuist heeft gebruikt. Het redelijkheidsbeginsel kan derhalve slechts geschonden zijn indien de administratieve overheid een beslissing neemt die dermate afwijkt van het normale beslissingspatroon, dat het niet denkbaar is dat een andere zorgvuldig handelende administratieve overheid in dezelfde omstandigheden tot deze besluitvorming zou komen (RvS 12 april 2016, nr. 234.348; RvS 8 februari 2021, nr. 249.747).

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit beginsel houdt eveneens in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 21 april 2021, nr. 250.426). Om zich op een schending van het vertrouwensbeginsel te kunnen beroepen dient een verzoekende partij het bewijs te leveren van een bestuursgedrag dat aanleiding heeft gegeven tot een rechtmatige verwachting (RvS 26 juni 2018, nr. 241.920).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 26 juni 2018, nr. 241.920).

Zowel bij het beoordelen van de door de verzoekende partij geschonden geachte algemene beginselen van behoorlijk bestuur als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624). RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

2.4. De verzoekende partij heeft op 26 oktober 2022 een aanvraag ingediend tot hernieuwing van haar verblijfsmachtiging als student. Op 2 augustus 2023 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student. In deze beslissing stelt de verwerende partij het volgende vast:

“(…)

Overwegende dat aan de verlenging van het verblijf als student voorwaarden verbonden zijn en dat één van deze voorwaarden is voldoende studievoortgang in de studies aantonen;

Overwegende dat betrokkene voor het academiejaar 2020-2021 en het academiejaar 2021-2022 was ingeschreven voor een graduaat in programmeren, aan de Thomas More Hogeschool, en na twee opeenvolgende academiejaren 42 credits behaalde, terwijl dit volgens de wet minstens 45 studiepunten moeten zijn; dat betrokkene voor het academiejaar 2022-2023 van studierichting veranderde en zich inschreef voor de opleiding Graduaat in Systeem en Netwerkbeheer (Lier) eveneens aan de Thomas More Hogeschool

Overwegende dat betrokkene niet reageert op een brief verstuurd door de Dienst Vreemdelingenzaken op 06.04.2023 waarbij betrokkene overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15.12.1980 de kans werd geboden te worden gehoord met het oog op het nemen van deze beslissing. (...)”

De verzoekende partij brengt hier tegen in dat de veronderstelling dat zij niet heeft gereageerd op een brief van de Dienst Vreemdelingenzaken 6 april 2023 onjuist is. Zij heeft namelijk op 26 april 2023, via het elektronisch platform en conform de instructies van de gemeente Antwerpen, tijdig op dit schrijven gereageerd en de daarin gevraagde documenten overgemaakt.

2.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op 6 april 2023 een schrijven richt aan de burgemeester van de stad Antwerpen. Dit schrijven luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene heeft een aanvraag tot vernieuwing van de verblijfsvergunning ingediend als student in toepassing van artikel 61/1/2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag is ontvankelijk.

In het kader van het lopende onderzoek zou ik u willen verzoeken om betrokkene uit te nodigen voor kennisname van deze brief met uitdrukkelijk verzoek om binnen de 15 dagen bijkomende documenten voor te leggen:

- Een motivatie waarom betrokkene van richting is veranderd*
- Een attest van de school indien betrokkene vrijstellingen heeft voor de nieuwe studierichting*
- een standaardformulier dat de voortgang van de studies aantoont (waarvan het model is vastgesteld door de Minister), ingevuld door de onderwijsinstelling voor het eerste semester van academiejaar 2022-2023 met een gedetailleerd resultatenblad (van eerste examenssessies);*
- Indien de student(e) en/of de gezinsleden die hem/haar vervoegen over relevante elementen beschikken waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier in het geval van een negatief besluit, dan kunnen zij de bewijzen van deze elementen voorleggen, overeenkomstig artikel 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1982. Deze elementen dienen eveneens binnen de vijftien dagen schriftelijk te worden kenbaar gemaakt aan onze diensten.*

Vanaf de ontvangst van deze brief beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de gevraagde documenten over te maken aan onze diensten.

Anders wordt de aanvraag afgewezen.

(...)”

Op 12 april 2023 wordt de verzoekende partij op de hoogte gesteld van voormeld schrijven, met de mededeling dat de verzoekende partij de gevraagde documenten voor 27 april 2023 dient over te maken ofwel per post ofwel via het daartoe voorziene online platform.

Blijkens de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift heeft de verzoekende partij, met tussenkomst van de diensten van de stad Antwerpen, van de mogelijkheid gebruik gemaakt om op nuttige wijze de relevante elementen aan te voeren die zouden pleiten voor de verdere verlenging van zijn verblijfsvergunning als student. Meer bepaald heeft zij op 26 april 2023 via het daartoe voorzien online platform de volgende stukken overgemaakt:

- Een motivatiebrief
- Een standaardformulier
- Een transcript

2.6. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd. Ter terechtzitting stelt zij dat de stad Antwerpen de door verzoekende partij neergelegde documenten niet heeft overgemaakt aan de gemachtigde. Zij verwijst naar het administratief dossier en stelt zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.7. Zoals blijkt uit wat voorafgaat heeft de verzoekende partij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing stelt, wel degelijk gereageerd op voormeld schrijven van 6 april 2023, alsook tijdig de door de verwerende partij gevraagde documenten overgemaakt. Dit wordt thans niet betwist door de verwerende partij. De Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde deze elementen niet in zijn beoordeling heeft betrokken. Het komt nochtans aan de gemachtigde toe om in het kader van zijn onderzoek van een aanvraag om hernieuwing van een machtiging tot verblijf op zorgvuldige wijze rekening te houden met alle elementen die door de verzoekende partij worden aangehaald. Vervolgens veronderstelt de motiveringsplicht dat uit de motieven van de beslissing moet afgeleid kunnen worden dat al deze elementen in overweging zijn genomen bij het tot stand komen van de beslissing. Door geen rekening te houden met de bijkomende documenten die hij zelf bij de verzoekende partij heeft opgevraagd, en door er niet naar te verwijzen in de bestreden beslissing heeft de gemachtigde zijn onderzoek in het kader van de machtigingsaanvraag niet op een zorgvuldige wijze uitgevoerd, en heeft hij ook niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de door de verzoekende partij bijgebrachte stukken geen relevante elementen betreffen die het nemen van de eerste bestreden beslissing zou kunnen verhinderen of beïnvloeden, waardoor een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel moet worden vastgesteld.

De Raad benadrukt dat het aan hem als annulatierechter niet toekomt om zelf concreet te beoordelen of de door de verzoekende partij ingediende elementen zodanig zijn dat zij de beoordeling “*dat de student,*

rekening houdend met de resultaten van de vorige jaren zijn studies op overdreven wijze aan het verlengen is" niet in de weg staan, en/of waarom deze elementen zich niet verzetten tegen het nemen van de eerste bestreden beslissing.

2.8. Een schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt. Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

2.9. In de tweede bestreden beslissing wordt gesteld dat aan de verzoekende partij een bevel wordt afgeleverd omdat zij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf (artikel 7, eerste lid, 13° van de Vreemdelingenwet). Aldus was de uitkomst van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging als student bepalend voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Nu de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd kan op dit ogenblik niet worden gesteld dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat haar het verblijf wordt geweigerd of dat er een einde wordt gemaakt aan haar verblijf.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, dat *in casu* als een *accessorium* van de beslissing tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de verblijfsmachtiging van student van 2 augustus 2023 kan worden beschouwd, dient dan ook uit het rechtsverkeer te worden gehaald door middel van een vernietiging ervan.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 augustus 2023 tot weigering van de aanvraag tot hernieuwing van de machtiging tot verblijf in de hoedanigheid van student en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33*bis*) worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend vijftientig door:

K. ALLYNS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

K. ALLYNS